Öbürüm

İsmail Hakkı
ALTUNTAŞ
2018

ISBN:

Dizgi : İhramcızâde

Kapak :

Baskı- Cilt :

İçindekiler

بِسْــــــــــــمِ اللهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيمِ

الحمد لله رب العالمين والصلاة والسلام على رسولنا محمد وعلى اله وصحبه وسلم اجمعين

Şüphesiz hamdimiz Allah Teâlâ içindir, O'na hamd eder, O'ndan hidayet ve bağışlanma dileriz.

Rasûlu'llâh salla'llâhu aleyhi ve sellem Efendimin kapısında tarifsiz aşkla beklemekteyiz.

Ehl-i Beyt'e ve çocuklarına sonsuz saygı ve sevgiyle itaat etmeyi iki cihan nimeti ve büyük ihsana kavuşmuş olarak biliriz.

İhramcızâde İsmail Hakkı

CANI CANANA KURBAN EYLEYEN GELSİN

cânı cânana kurban eyleyen gelsin bu meydane
soyup benliğini uryan olan gelsin bu meydane

bu meydan mekteb-i irfan cesaret edemez her can
haset kin kibr u cehlini koyan gelsin bu meydane

ne bilsin derdimi dertsiz olanlar anlamaz halin
bu Allah derdidir âgâh olan gelsin bu meydane

visâliyle diyen Allah, mürâî gelmesin kâfi
riyâsız aşk ile Allah diyen gelsin bu meydane

uzatma dilini Allah deyen âşıklara zinhar!
fezkürûnî emr-u ferman duyan gelsin bu meydane

dilin bal bal demekle ağzına tat gelmez ey ihvan
kamû âzaları Allah diyen gelsin bu meydane

Kelâmî kalbten Allah de seni dîvane sansınlar
seherler zikredip lezzet alan gelsin bu meydane

CANANIMA

gönül kuşum ayrılma
eteğine tutuş cananın
uğurdur yüzünü görmek
olmazsa rüyada
Hakk aşkına
böyle bir rüya görmek
hayranca… ne güzel
bir kadeh… bir şarap…bir ölü
vefasız
can çıksın bedenden
can… hemi canan
cân-ı cihan mest-i canan
sâki canan…kâbe canan
gönül derdimize derman
tensiz… harfsiz olursa sessiz
katre… derya
can olur canan

BULMAK İÇİN

Aynada, geçip gidici bir hayal gördüm de sen nesin diye sordum; cevap verdi de dedi ki:

Ben, yaşayışın pasıyım.

Yaşayanları ebedî hayatta bulursun sen, kimdir bu yaşayanlar?

"Yaşayış âleminde gönülleri daralanlar.

Barış ehli olanlar yaşayışı kestiler, vazgeçtiler hayattan; şu adam olmayanlardır, yaşayış savaşında kalanlar.

Divan-ı Şems, cilt 1

ayrılık aldı aklımı

kaybettim kendimi

şöyle sen dur

bulmak için leylayı…güneşle ay gitsin

karanlık mı gerekli…seni bulmanın şevkında

sabrederim güneş bile kararır

taş bile ayrılır kaç yerinden

kanadı kopar yüzlerce kuşun

aç kapıyı bir kere…yandım ateşinden
ne vakit göreceğim diye merak ediyorum

neyim var yandı

bana kızıyorlar
anlat diyorlar… ne diyeceğim
ay gibi mi…ay nedir ki..
yoksa can mı…can nedir ki

bir benzerini
olmazsa bir sevdiğini bulmak için
Tanrı'ya ne diller döktüm
bir işaret-im olsun diye

bunlardan da geçtim
seni n'eliğe sığdıramadım
…
bırak bütün bunları
a benim canım…nasılsın
gönlümü almak için
bana bir görünmüyorsun
izini bulsam… ne gerek var bene

yeterli olmaz mı
zahmetlerini niceye dek çekebilirim
artık kaldırsan perdeyi
güller utanca düştü
o güzel neymiş diye

rüyalarda görmediğim güzel
nasıl da buldum seni
şaşılacak şey şu
ben rüya göremem aslında
olsun… uyanıkken nasıl da buldum seni

deli-divâne oldum da öylesine

söze sen başla
dilimi keserim senin gönlün için
susarım…terennüm eden… bende o derim
değil mi
nasıl da buldum seni

DELİMİZ

Bizim mahallenin bir delisi vardı. Onunla alay edenin haddi hesabı yoktu. En çok yaşanan olayda, mahalle mescidinin kapısına gelince, haşin cemaatin, üstü başı pis diye kovmaları idi. O da inadına kapıya gelir, olmazsa pencereye yüzünü dayar, ağlar ağlar dururdu. Birileri de illaki onu kovardı. O da dayanamaz bağıra bağıra çığlıklar atarak kaçardı. Adı deliye çıkmıştı. Deliye kim neyi layık görürdü, dini bile.

Garip bir durum, hani ne demeli, neden bunu yapıyor diye. Hakkında çok hikâye anlatırlardı. Bir güzele âşık olmuş zamanında. Kavuşamamış mı, terk edilmiş pek bilen yoktu.

Öylesine deli olmak kolay mı, deli olmuşta nedeni ne idi.

Şimdiye kadar meraklı biri de çıkmamış soranda olmamıştı. Zenginin kapısını kırk kişi beklerken, deliye ise bir azar yeterli idi.

Olacak ya bir gün yolum onun kaldığı kulübenin yanından geçiyordu. Kulübesine yaklaşınca bir inilti. Duyan için ayrı bir dert olurdu.

Meraklılığımdan onu dinlemek için, hafif yüksek islenmiş penceresinden içeri baktım.

Bizim mahallenin delisi yere yüzünü yaslamış ağlıyordu.

"İstesem de seni göremem, yanına varamam, yüzüne bakamam, adını bile bilemem, tek bağım

bir toprak ona da yüzüm sürüyorum. Biliyorum ki bu toprağın bir ucuna ayakların basıyor. Ona da basmaktan, incitmekten korkuyorum.

Sevgilim, teneffüs ettiğin havayı içtiğin suyun bulutunu bir şekilde üstümde taşıyabilirim. Ancak bastığın toprağa ayak basmak içimi acıtıyor" diyerek ağlıyordu.

Allah'ım bu ne hal, bu deli falan değil, düpedüz bir aşık.

Kendini kaptırmış gidiyor.

Dayanamadım içeri seslendim

"Canım! bakar mısın, dedim, demez olaydım, bizim deli uçtu… birden yerlere serildi. Kendinden geçti.

"Canan canan …" diye figan ediyordu.

"Allah'ım ben bir halt yedim" dedim. Yaptığım şeyden pişmanlık duydum.

Bizim deli Canan diye gözlerini açtı, sanki kırk yıllık uykudan uyanan bir mağara adamları gibi.

"Nedir bu halin, seni perişan eden durum?"

Yeri gelmişken, camiye koymadıkları halde içeri girmek için kapısına geliyorsun….

Durdu ve dedi ki;

"Cananım! Ne zaman caminin içine baksam Cananımı mihrabın karşısında görüyorum. Herkes ona secde ediyor. Benim Cananım."

Onsuzluğa dayanamıyorum...

Hiç olur mu mihrabta bir timsal, Biz orada Allah'a kulluk ediyoruz, dedim.

Öyle deme, ben her çiçekte, her taşta, her yüzde Cananı görüyorum. Bir de kendime bakıyorum, elim varmıyor ki çiçeği tutayım, yüzüm yok ki ona varayım, Cananım deyip, kalbime bıçak atıyorum.

İlk cananımı gördüğümde çok yakışıklı zengin birinin çocuğu idim. Şimdi ise hiçbir şeyi olmayan adı deliye çıkmış biriyim, tek sermayem içimdeki sevgim.

Canan uzak beldelerin birine de gidince, onu kaybettim, bulamıyorum. Bulsam da olacak bir şey yok, ona varmayacak bir konumdayım.

Şimdi yerleri öpüyorum. Bir yerde üzerine narin ayaklarını basıyor diye…

O benim gönül tanrım. Allah'ım hoş görsün… ben onsuz yapamıyorum. Onu anıyorum.

Bende ona dedim ki… Her şeyin sahibi Allah, gel beraber mescide gidelim. Cemaat sana bir şey demez, dedim.

Güzelce onu yıkadım, abdest aldırdım. Mescide gittik. Mihrabın karşısına geldi. Durdu, gözünü eğdi, bir vav gibi kıvrıldı, Canan diyerek yere yığıldı.

Baktık ki, bizim deli ölmüş.

Sormak lazım biz iyilik mi yoksa kötülük mü yapmış olduk?

“Ah Canan dedim, seni bu kadar seven birini neden garip bıraktın biraz insaf etseydin olmaz mı. O seni tanrısı gibi sevmiş. Gönül vermiş.

Öldü gitti.

Değdi mi, bu ayrılık ve bu hasret. Bence daha başka olmalıydı.”

Şimdilerde Kaf Dağında her zaman canan diye bir ses inlermiş. Bizim delinin sesi olmalı.

Ne olaydı, sevgilin merhamet edip, aşığa hayat bağışlasaydı.

Âşıklar maşuktan vazgeçmezler. En kolay yapacakları şey ölmeleri…

Ben de bu hikâyeden sonra gönülden bir zevk alamadığım hayatıma döndüm. Şimdi ölü gibi geziyorum.

CANAN… CANAN

canıma, candan bir haber

ateşin ta içindeyim

ümitlere kapıldım… korkulara düştüm

habersizim

körlere bakıp gizlenme gözlerimden

ümitlendir beni

cananım…dünyasında bile olmayan

ağlayıp duruyorum… bir baksana

hani bir kere şarap sunmuştun

aklımı başından almıştı

hala ayıkamadım… ne yapayım

âb-ı hayat elinden bir katrecik

gönder de yokluktan iz kalmasın

bunca beraberlik

beni inler bir halde bıraktı

oturup bekliyorum… giden gitti

bu habere ağlayacak biri

nerde baksana

öylesine topraklar üstüme

dilsiz-dudaksız

başımda yok sırtımda

bir kulun değil miyim

günaydın olsun elime

yazabildi sevdiğime

bir harfceyi

AĞLARI GÜLERMİŞ

bir güzel rüya görmek istiyorum
seni bulmuş gibi
seninle beraber olmuş gibi
sonrasında uyanmadan ölmek
ölünce yanmış kül gibi
bir rüya da beraber olmak,
hayalime düşen parçaları tek tek toplayan
hepsini bir torbaya koyan
sonra ağzını mühürleyen
bir kuyuya düşmüş gibi
ne güzel di o günler dediğim
dört duvar arasında sızan sarhoş gibi
seni andığımda kalbime
yıkılmış bir ağlar dökülsün
seni bulmuş gibi
bulamadan ölmüş dişlerini dökmüş
bir hasetsiz kinsiz
derman istiyorum.
önceden bulsam olmaz mıydı

açlık gurultusunu dindirecek bir ses
kulaklarıma istiyorum
kalbim seni bulmuş olsun
sen bulunmamış gibi
bir çaresiz ilaç ararken
seni şifalı bir yurdun başında
bulsam da bana hastası desinler
senin hastan desinler
özlemler kırgın kalbim yorgun
ölmüş desinler dirilmeden bir daha
nasıl olsa dirilen vaktinde
kaç ölüm yaşamış bu beden sevinç mi
üzüntümü kargaşa içinde kalırken
sen hala bana bakıyorsun gibi
hissetmek istiyorum.
ey hayat arzunu yık
onsuz aşk yok, kalbim
ise kanlı, ağları gülermiş gibi

ÖBÜRÜM

öbürüm…

deli - dîvâne oldum

sana yaklaşana ötekiler bahane

gördüğüm hep senin güzelliğin

binlerce adın var…başka başka

kimin olayım

hepsinden ötürü devletimsin

ne yaparsan yap

ne söylersen söyle

beni savmaya çalışma

yaptığını bırak… her işin bana bir lütuftur

ayaklarım yolunda… acıdı da…

gözüm ağlıyor

ne olur…bul beni,

tamım

artık olmaktan fazla n'emiz var

İYİLEŞTİ SANIP

dermanım…

bir fayda getirmedi esenlik

şunun-bunun korkusundan tutuklu…

acı duy… izinin hastasına

elini tutmana da gerek yok

gönülden perişan

bayramlar kandiller

uykusuz geçen günler

senin tarafına bakıyor

yeter … öleceksin… kıbleye dön …de sen de

…

sabır aynasında... elinin kılıcı…boynunda

sessizlik içinde... boğuluyor kesilmeden

iyileşmek mi…

sohbetini kaybetmişti bir zaman

tek dostu feryadı

kapında hasta olmaktı

nasılsın'ın var ya

ah... inleyişini bir düşün...kurtuluş

şifa… gecikse de olur

hoş gör çırpınışını…

elinden kızıl şarap içir

uzak kalsın...kafirindir…

başkalarına hastalığı mani

iyileşti sanıp...bırakmazsın

DELİ YAZI YAZMA

yazma denir mi…kalem tutana
teslim alınmış gönlü
başı yarılmışken
etme… etme
ağızlara düşmemiş sözler
ona göre olmasa da
suretine bakma
yazacak kadar
ne çok şeyleri var
okunmayanları ise kalbine yazdıkları
deli yazı, yazma
aklını almadan düşünmeliydin
yazmadan mahrum
ümitsiz kalırsa
bir hilali var
omuzunda yazmalı
güneşin batışını hissederse
akar gözü bedr olur
deme yazma
deli yazıma bir göz ve baş değer

onu da kestirme sen

ÜRKÜNTÜ

varlıktan kırılsın için

ışıklar saçıyorsun

seni övmeye koyulsam

dünyada ne bir ürküntü

ne de bir korku kalırdı

bense sarhoş

şarap içiyorum

her şeyden habersiz

kırlmadan sen yine vazgeçme

arasa… istese

senden kaçabilir mi

sonra ne hâle düşer

aslında var…onulmaz bir hasreti

GİDEN SENDEN DEĞİL

sıkıldım
gerekmeyen ne çok şey olmuş
geceden kalan uyanık bir dost
ben koşayım… ben yürüyeyim
o dursun yerinde…
ayrılmayız konuşmalarını birlikte yapmıştık
ben ayrıldım… o kaldı
o sızıda…gidiyorum
yüzüstü… olsun mu
neşeli işleri yarım kaldı
dile gelmeyen kelimeler
kafa dikmiş adamlar gibi
bıktırdı… toz toprak içinde
masamın tablasına dolmuş ilaçları
uykularım içmeli
mutsuzluk sade benim değil ki
sevdiğimin de derdi
öylesine takıntılarım var
gönül yanığım giden senden değil
benden de gidiyor

HARFCEM

unutuldum diyormuşsun
bu nasıl unutulmuşluk
sabah akşama
gece gündüze ilişik
hayata ölüm
ışık ve karanlık birse
nasıl olur unutulmuşluk
de sen ki… ağlıyorum
ben de ağlayım, beraber
gülmende bizi isteme sen
gül kendince
acına bir ortak arıyorsan
daha çok acılıyım...anlarım
hasretin varsa söyle
bilmem mi
ama anlatmazsın ki
başkasına… derdini
her solukta sesini
bulduk gülünü
dikeni neden isteyelim

başka biri varsa…yoksa

varsın birsin olur

yüzümüz yere

baş çekersek ez ufalt

sadeleştir

aczimi anlatamıyorum

seni bileyim yeter ki

NEFRET EDEMEZ MİYİM

ben geldim… sözleştiğimiz gibi
ne diyeceksin…
küstürenin de değilim
ey hayat!
nefret edemez miyim
çalakalem yazarken kalemini kırdın
mutlu olduğunda… kıskandın
kötülerin ellerinden...ancak bu gelir
böyle olmasına gerek yoktu ki...
bize hayat veren… can olan
şimdi kurumuş ağaçlar
boşalmış dallar… kuş konmaz
ben ağlamayayım mı.. düşene
değersiz bir misafiri bilmeyenlerden
goncası açılmasın diye üzerine dökülen
küllerden…nefret edemez miyim
anmayacak kadar…sevmezdi nefreti
sen ben demedin
geçer mi bu dünya…ağlatma
kızıl gülümü dikenlere karşı

unutacağımı sandılar

ummasınlar

beni üzen unutmak değil,

bu hali bilmem

kendime göre bir hayatım olurdu

tanıdıysam meğer, beraber

bir acının paydaşı

olmayayım mı

ölümüne...olmasa yaşam kadar

bir o kadar

SAYISIZIMA

küçük dünyam
içinde
yaşama umudum
sessizliğin dili
varlığı korkulara siper
andığım biri…
o sayı olsa… tek bir de yetmez
sayısızım
var, sadece var
benzeri anlatılmayan…
en şanslımıza
o benimdir demek… ne isterdim.
yokluktan başka
hangi çareyi bulabildim
belki bizde bir anlayış
olmadı
çok yakışıyor varlığından kırılan ışıklar
tutunsam bir tanesine
bahtiyarım

YOKSUN

yıla benzedi kaç günüm… yoksun

gündüzü unuttum geceler zifir

beden zemheri ışığım da kalmadı

tat - tuz mu…işkenceler içindeyim

gönlümü alan kimim kimseciğim yoksun

yanan mumuma… balını buldun demiştim

bedenim yıkık…viranem baykuşa kaldı

dil-tengim teselliye mahkum

uykusuzum

…ah

o ne, dudağımı ısırmışım

hiçbir işte başa çıkmadım

gamdan kederliyim

yoksunla yaşamak hoşuma gitmiyor

altın, gümüş…cennet cehenmem

yetimim…dermanım

gamlar içindeyim

…

hiç beklemiyordum

ayrılık günlerinin bu denli acı geleceğini

…

bir tesellim vardı

belki bir haber gelir…diye

o ne…

geldi…

biliyor musun

seninle kendimi bulmuştum

iyiliğim…kaç gündür peşinden gitti

yoksunluk…ölmekten öte…

bir haber geldi

her şey olabilir…şimdi

İKİ YARA

Bir avcı geyik vurdu… bıçağını eline alıp, hevesle derisini soydu.

Göğüs kafesini ayırdı ve narin kalbini çıkarıp, yardı.

Gözüne iki yara ilişti.

Vurdum.. üzdüm seni ama…kurtarmışsın bak kendini, dedi

Bilirim evlat derdini, iki yaran, iki yavru ceylanına bedel…

Bana kahır olsa da…sende vurularak buldun sevdiklerini…

Dışardan bana bir kahır…içeriden sana lütuf gibi…

YA ...-MASAYDIK

"Hamdolsun Allah'a ki doğru yolu buldurdu da bu nimetlere kavuşturdu bizi. Allah hidayet etmeseydi doğru yolu bulamazdık."

Onlarca hikâye vardır. Kaf dağının arkasında bir güzel varmış diye.

Merak ettiğim bu güzel görünmeden, nasıl kendinden bahsettiriyor.

Melekler de onu görmemiş ve bulamamışlar.

Nereden doğdu bu sevda, sırlı güzele vurulmak?

…

Ey canımızın cananı!

Bilinmeyen ardına saklanıp, kendinden konuşturuyorsun.

Niyetin nedir, duramıyoruz sensiz?

Işık olacak bir pırıltı da yok etrafımızda; gömüldük karanlığımıza.

Gelende, gidende anlatıyor… sonra da soruyorsun, onlarda bilemiyorlar seni…

Konuşuyorlar bir hiçliğin gerisinden…

Ey canımızdan, hayalimizden çıkmayan sevgili.

Var olduğunu biliyorsak, uzak durma ve içimize bir ferahlık veriversen.

Sevenlerin çarpılıp çırpınıyorlar; yine de razılıktan başka bir çareleri yok, biliyorsun…

Varamadan ayrıldık… bir teselli, ah teselli

Hayalde bu kadar güzelsen… hakikatte daha çok güzel olmalısın;

ondan görünmek mi istemiyorsun, kendini bizden kıskanmasan;

Zaten, seni bulamıyoruz ki…

Kolumuz kanadımız sensin.

Göz görmeyi iyi bilmez mi? Görüyoruz aslında…

Yüz görümlüğü vermesen de olur, yere sereriz yüzümüzü, merhametinden, mecburen tutarsın bizi.

Ah canımın canı!

Sen bizim gibi binlerce bulursun…

Ancak sen bir tanesin, ikincin yok ki…

Hal mi kaldı, yığıldık… gücümüz bir secdeye yetiyor, orada da dua ediyoruz.

Gönlümüz bile usandı kıskanıyor, bizi bizden; neden derdinden kebap olup gözyaşı döküyoruz diye…

Bilmiyor ki...

Cenneti biz sende bulduk, kulluğumuzdaki sevapta sensin…

İnliyoruz, biraz inat etme sen.

Senin cömert olduğunu söylüyorlar.

Susarak cevap verme…

Biliyorsun susmakta bir cevapmış…

Çoşan bir deniz gibi safralar döküyoruz

Gönlümüze bin kez bakıyoruz, yine sen varsın…

Sonra bir engel koyup ta, kovmuş gibi de göstermiyorsun

Öyleyse, anan biri gibi...sen vur, bizi deflere benzet , sesimiz çıksın

Biz önündeyiz değil mi?

Kapına gelenler çok ama, bizi eşik etsen de olur,

Hiç olmazsa sabah akşam basar geçersin, ne hoş...

Ey gizlenmiş sevdam…birlikte olsaydık

İhtiyarlık geliyor, kulaklar, gözler elden gidiyor.

Görünseydin…geldik gidiyoruz

Seni görmedik ama, duyduk, bildik…

ya …-masaydık, n'olurdu halimiz.

ÖYLESİNE TUTUYOR

Kendini beğenen bir derviş sormuş birine...

"Ben Allah'ın sevgili kulu muyum?"

O da, "hayır", demiş.

Derviş beklemediği bu cevap karşısında susmuş hayretle bakmış; derken o biri yine demiş ki, "Allah, dünyada seni öylesine tutuyor," demiş.

O da kendi kendine;

"Ey derviş, öylesine tutulma nedir?"

"Boşu boşuna, dünyaya gelmeye neden olan bir yaratma olur mu; Allah'ın boş işi olmaz, ben neden böyle olurum ki" deyip bir hüzne düşmüş.

Tarafını bilmeden çıktığı yolda, karşısına bir köpek çıkmış.

"Ne üzülüyorsun, olmuşsun olmamışsın, yine de insansın. Birde bana bak, yerim yurdum sokak, haline neden üzülüyorsun?"

Derviş, "bende öylesine tutuluyorsam senden farkım nedir? Ha dışarda ha içerde…"

Köpek, durdu şöylesine baktı,

"Gel benim kulübede senin için de bir yer bulunur", dedi.

Derviş "senelerdir tekkede gayret et sonra yerin köpek kulübesi olsun…"

"Öylesine tutuyorsam…benim için çok değil… yerimi buldum." dedi.

***

**

*